

skriverdtagten for Odense Fjord og til et Andragende, som senere er fremkommet derom fra Fiskernes Side. Forhaabentlig ville Fiskerne paa dette Farvand nu faa en større Fiskeplads til Raadighed, saaledes at Udøvelsen af deres Erhverv paa Odense Fjord i nogen Grad vil blive lettet.

Ogsaa den højtærede Justitsminister kunde jeg takke for den Bevilling af 16,000 Kr., som er opført paa Finansloven til Oprettelse af bakteriologiske Undersøgelstationsstationer paa forskellige Steder i Landet. Det vil erindres, at der for ca. 2 Aar siden stod en varm Fægtning her i Salen mellem Ministeren og flere ærede Medlemmer i Anledning af et Andragende om en bakteriologisk Undersøgelstation i Odense. Ministeren afviste den Gang paa en, man kan sige meget haard Maade, dette Krav, men nu viser det sig, at den højtærede Minister er kommen til en anden og bedre Erkendelse, nemlig den, som ogsaa jeg ved den Lejlighed gjorde gældende, at jo hurtigere og sikrere en Sygdoms Art kan udfindes, desto lettere kan Helbredelsen foregaa, og Udgifterne til den syges Pleje ville derved formindskes. Der er altsaa nu oprettet en saadan bakteriologisk Station i hvert Fysikat, og Staten betaler for disse Undersøgelser. Ganske vist gælde de endnu kun Tuberkulose, men forhaabentlig ville vi snart faa draget andre Sygdomme, f. Eks. Tyfus og Difteritis, ind under disse Undersøgelser. Der er derfor al Grund til at takke den højtærede Justitsminister, fordi han i den Sag er kommen til en bedre Erkendelse, end han lagde for Dagen i den nævnte Debat her i Salen for to Aar siden.

Den højtærede Finansminister og jeg vekslede i Fjor nogle Bemærkninger om Forhøjelsen af Pensionerne for de militære Underklasser fra 1864. Jeg mente, at denne Pension burde forhøjes i Lighed med, hvad der er sket med Pensionerne fra Krigen i 1848—49—50. Saa meget mere glæder det mig, at den højtærede Minister forleden lovede at tage denne Sag under velvillig Overvejelse i Aar. Men saa have vi jo tilbage de gamle menige Veteraner fra begge Krige. Jeg mener fremdeles, saaledes som jeg ved tidligere Lejligheder her i Salen har talt om, at der godt fra Statskassens Side kunde stilles et Beløb til Raadighed til Hjælp for de mest trængende af de gamle Veteraner, og jeg slutter mig i saa Henseende til de Udtalelser, der bleve fremsatte her i Gaar fra det ærede Medlem for Verving (Lindø), der, saa vidt jeg hørte, ligeledes var af

den Anskuelse, at der her meget godt kunde gøres noget fra Statens Side med Hensyn til at hjælpe de mest trængende af disse gamle Mennesker. For det er jo godt nok, at de paa deres Fødselsdage kunne faa en Lykønskning fra Forsvarsministeren, og at de, naar de holde Guldbryllup, kunne faa ikke alene Lykønskning, men ogsaa et lille Pengebeløb stillet til Raadighed, men det er alligevel i meget spredte Tilfælde, at man paa denne Maade kan komme til at hjælpe, og der findes jo overordentlig mange af disse gamle Folk, som kunde trænge til ekstraordinær Hjælp. Saa vidt jeg ved, vil der i Aar fremkomme et større Andragende til Rigsdagen angaaende denne Sag, og saa haaber jeg, at man for Alvor vil tage den op.

Endnu har jeg en lille Sag, som jeg gerne vilde henlede den højtærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa. I vore Dage færdes der jo mange flere Mennesker end nogen Sinde før i Vogne, paa Cykle og til Fods rundt omkring i vort Land, og netop i vore Dage ere de gamle Landsbykrøer atter komne til en vis Ære og Værdighed igen. Men under disse noget forandrede Forhold ude paa vore Veje og ude omkring i vort Land mangle vi i høj Grad Vejvisere paa Vejene. Inde i Byerne er hver en Gade og hvert et Stræde betegnet med sit fulde Navn, men at finde omkring ude paa Landet er ofte meget vanskeligt. F. Eks. nede i Sønderjylland er der overalt, og man kan sige i stor Overflødighed, anbragt tydeligere Vejvisere paa Landevejene, ved Korsveje, men ogsaa ved Biveje med Angivelse af, hvor Vejen fører hen, og med Angivelse af Vej længden i Kilometer. Her i vort Land er dette Forhold imidlertid meget mangelfuldt, saaledes som de allerfleste Mennesker, der færdes omkring paa Vejene, ville have lagt Mærke til. I enkelte Amter, hvor der er nogle raske Amtmænd, sørge de noget bedre derfor, men i andre Amter er det meget sløjt med Hensyn til Vejvisningen ude paa Landet. Det vilde sikkert vække megen Tilfredsstillelse hos mange Mennesker, baade hos de almindelige vejfarende, hos Turisterne, ja man kan sige ogsaa hos Soldaterne, naar de ere ude til Øvelse, om Ministeren f. Eks. ved Henvendelse til Amtmændene eller paa anden Maade kunde foranledige, at det ved Anbringelse af saadanne tydelige Vejvisere eller Vejpæle, hvad man nu vil kalde det, ude paa Landet blev gjort noget lettere for Folk i Almindelighed at finde omkring i vort Land. Det er en Henstilling, som jeg altsaa gerne